

[Christophersen]

vedrørende Storebæltsbroen først på afgørelse måden er forpasset med udgangen af august måned,

fortsætter tinget behandlingen af forslaget til tillægsbevillingsloven.«

Jeg skal i øvrigt anbefale, at man stemmer for dette forslag til tillægsbevillingslov.

Formanden:

Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden: (se ovenfor). Dette forslag indgår også i forhandlingen.

Erling Olsen (S):

Efter ministrenes redegørelser skal jeg kun fremsætte et par kommentarer til de dagsordensforslag, der er fremsat.

Jeg tror ikke, at hr. Ib Christensens forslag om motiveret dagsorden vil øge mulighederne for, at parterne på arbejdsmarkedet i nær kontakt med øvrige parter i samfundet forhandler sig frem til en frivillig ordning på overenskomstområdet i 1979, og derfor vil jeg på mit partis vegne anbefale, at man stemmer imod den af hr. Ib Christensen foreslåede dagsorden.

Hr. Ole Henriksens dagsordensforslag kan vi – jfr. det, trafikministeren sagde – heller ikke stemme for. Også det må jeg anbefale at man stemmer imod.

Så var der det dagsordensforslag, der blev stillet af hr. Christophersen. Så vidt jeg kunne høre, var det en ordret gengivelse af, hvad finansministeren sagde, og da finansministerens ord står til troende, kan vi selvfølgelig stemme for dette dagsordensforslag.

Poul Schlüter (KF):

Jeg hæftede mig ved, at statsministeren i sin tale koncentrerede sig, jeg vil ikke sige udelukkende, men påfaldende meget, om den betydning, det kan have for perspektiverne i dansk politik, at fire partier nu har indledt et nærmere samarbejde. Det er klart, at det spiller en rolle, at landets førende politiske personlighed ofrer dette samarbejde så stor opmærksomhed, og jeg synes, det er berettiget. Jeg tror, statsministeren er ved at få fat på det. Jeg tror, statsministeren nu er helt klar over, at samarbejdet mellem de fire er naturligt, afslappet og ligetil og tjener to formål. For det første at sikre os fire i al fald håbet om en større indflydelse på dansk poli-

tik, så længe vi har den nuværende regering, og for det andet, når en dag valget kommer, kan det over for befolkningen være et tilbud om et modstykke til socialdemokratisk regeringsledelse.

Statsministerens tankegang heroppe var en lille smule sløret af nogle forsøg på sarkasme. Jeg forstod det godt, men alligevel når jeg til den konklusion, at statsministeren har fattet budskabet. Det er de to formål, vi plejer, og jeg tror, at alle ude i befolkningen finder, at det er ligetil, at det er vores gode ret, ja, måske for resten også vores pligt, at etablere et bedre borgerlig-liberalt samarbejde, således at vi skaffer os større indflydelse.

Men det er altså ikke en blok. Vi har jo haft blokdannelse tidligere i dansk politik. Må jeg minde om to, som historisk var betydningsfulde. Vi havde i en lang årrække i dansk politik en fast blok af socialdemokratiet og det radikale venstre, sådan en rigtig vaskeægte blok. De to skulle bestemme det hele og alle andre være udelukket.

Senere fik vi en ny blok. Jeg mindes den ofte med vemod. Det var den blok, som bestod af V, K og R. Det var også en blok, som bestod af et klart flertal af tingets medlemmer, og hvor man måtte administrere sin regeringsdannelse på den måde, at det var, jeg vil ikke sige umuligt, men meget svært, indrømmet, for andre at skaffe sig indflydelse. Men jeg tror, at både statsministeren og hr. Niels Helveg Petersen vil forstå, at en blok af den karakter er de fires samarbejde ikke udtryk for. Det er en praktisk koordination af vore synspunkter i et stærkt partisplittet folketing, vi er ude efter, så vi kan sætte mere stempel på lovgivningen.

Statsministeren omtalte også det, han har læst i aviserne om antimusefældeklausulen, og det er jeg glad for, for den fortjener omtale. Nu kan enhver forstå, hvad den er blevet inspireret af. Den er blevet inspireret af statsministerens egne erfaringer med den rigtige musefældeklausul, for det gik jo ikke alt for godt. Det viste sig, at i det lange løb var det svært kunstigt at fastholde enighed mellem partier, der var selvstændige, og det har vi ærlig talt set i øjnene lige fra begyndelsen. Vi er fire selvstændige partier, vi er enige om meget, men selvfølgelig ikke om alt, og der bliver ikke tale om, at ét eller to af de fire partier forsøger at kunionere de andre til enighed på kunstfærdig måde om alt muligt.